

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



Nya

Extra Posten.

Måndagen den 29 Februari 1820.

Äfventyr i den främmande Staden.

(Romanz efter Oehlenschläger.)

Och som jag nu fram åt gatan gick
 I den främmande stad,
 Så föll på en Flicka min spejande blick
 Bland fönstrens rad.
 Jag stod der, — och helt förglömd mig, —
 Så kärleksvarm; —
 Öfver smerta lifvet böljade sig
 Den unga barm.
 Hennes ögon voro stora, hennes händer små;
 Så skönt dess skick;
 Bort skulle jag gå, — men jag kunde ej gå, —
 Hon fällde en blick. —
 Min Cittra under fönstret jag slog
 Värnatten skön.
 En suck jag alltid bort med mig tog,
 Som kärlekslön. —
 En midnatt, vid stjernors väna brand,
 Då Cittran ljud —
 Den hulda rördes, — sin liljehand
 Hon kärligt mig böd.
 Jag tryckte i snöhvita huden en ros
 Med brännande mund.
 Hon log som en engel, — men flydde sin kos
 I samma stund. —

Tungsint förbi den speglande sjö

Jag gick timme mång!

Okänd med hvar, ej den älskade mö
 Jag kände en gång.
 Jag gick i nätter och dagar tre
 I den främmande stad,
 Men ej mera jag fick den älskade se,
 Fast jag sjöng och bad.
 Den tredje dagen ditåt jag gick, —
 Med sorgsen håg;
 Och något hvitt min matta blick
 I fönstret såg.
 Då häfde sig åter, så gladt, så glada
 Mitt hjerta trängt!
 Men ack! det var icke min mö der satt,
 Men ett kläde långt.
 Jag gick i nätter och dagar tre
 I den främmande stad,
 Men ej mera jag fick den älskade se,
 Fast jag sjöng och bad.
 Den tredje natt jag derifrån gick
 Med hastad fart,
 Då föll uti porten min matta blick
 På något svart.
 Jag svepte mig in i min långa talår,
 Med förvirrad sans,
 En likkista ut ur palatset man bar
 Med en Jungfrukrans.
 Bak långa raden jag smög mig med,
 I facklornas sken.
 I en kyrka de satte kistan ned,
 Och skildes se'n. —
 Så kall och blek till ett pulpitur
 Jag tyst kröp fram;
 Genom blyfönstret såg jag i svartan natt,
 Blodmånan samm. —
 Då ville jag stappla till kistan: — den
 Framför altaret stod.
 Men hörde jag något rassla igen,
 Is blef mitt blod!
 Och grant jag en Yngling vid kistan såg stå,
 Blek som en and;
 Den doftande krans han stirrade på,
 Med en dolk i hand.
 "Dig döden jag gaf: du förtjente den,
 "Trolösa mö!
 " I morgon din okände, främmande vän
 "Skall också dö." —
 Då smög jag bak honom, med vredens brand,
 Och hämdens tröst,

Och vred honom dolken ur skälvande hand;

Den fann hans bröst!

Röd strömmar hans blod, som skummande elf,

Öfver kistan lång.

Då tonade Orgeln af sig sjelf

En sorgesång.

Jag stapplar till dörren med sällsamt mod:

Om försoning bad!

Förrn hanen, galit på resan jag stod

Från främmande stad.

Vald—mar.

Richmond.

(Utar ett bref från en Tysk i London.)

Richmond, namnkunnigt för sin kulle af sitt pittoreska läge vid stranden af den majestätiska Themsen, ligger åtta engelska mil från spetsen af *Hydepark*, och belönar rikligen med sina förtjusande utsigter hvarje vandrare som uppstiger på kullen eller bron. De kungliga trädgårdarne, som ligga mellan *Richmond* och *Kew*, och genom hvilka en ganska vacker väg går ifrån ett ställe till ett annat, äro anlagda med mycken smak, och voro fordor af Drottning *Carolina* pryddes med sköna byggnader, men af hvilka få äro öfriga.

Observatorium, som den nyss afledne Konungen lät uppbygga 1768, har en förträfflig samling af astronomiska instrumenter. Äfven finnes i samma byggnad ett naturalie-cabinett, en anseelig apparat för fysikaliska experiment, några modeller o. s. v. På en liten undagömd plats ligger ett täckt hus, der Konungen gerna vistades. I dess grannskap är en samling af ut- och inländska foglar och fyrfota djur. Dessa trädgårdar kunna af främlingar besökas hvarje söndag från midsommar till höstens slut.

Några lemningar af det gamla palatset *Sheen*, flera Engelska Konungars favorit-residens, bebos ännu af privat-perso-

ner. Också ligger i denna trakt Hertigens af *Queensburys* hus, bekant för den sköna samling af målningar, hvilken det, i likhet med Grefve *Fitzwilliams* hus i *Richmond-Green*, innefattar. Bron är ganska väl byggd, och öppnar för ögat den förtjusande anblicken af kullen och de talrika landtställen, som pryda Themsens begge stränder. På venstra sidan höja sig i synnerhet Hertigens af *Buocleugh's* och Lady *Diann Beauclerc's* landthus.

Hvem har ej läst och hört talas om *Richmond*? — Hvem skyndade ej, när han beträdde Albions kust, till denna Feetrakt? — Hvem såg den, och förtjustes ej af detta landskaps sköna natur? — *Windsor, Harrow, Hamptoncourt, Twickenham, Petersham*, den slingrande Themsen och ett helt land beströdt med landthus, små torn, skogar, fruktbarande fält utbreda sig för åskådaren liksom på en mångfärgad karta och berusar hans öga. *Thomson* *), som i flera år bodde i *Kew-Foot-Lane*, nu mera *Rossdale-House*, skildrar denna utsigt ganska träffande.

*) Denne namnkunnige skald ligger begravd vid vestra ändan af norra flygeln i *Richmonds* kyrka. Det hus han bebott förtjenar de resandes uppmärksamhet. Det har i sednare tider blifvit utvidgadt; men hans favorit-plats i trädgården och hans skrifbord bibehållas ännu i samma skick.

Den stora parken i Richmond har åtta engelska mil i omkrets. Modren naturen har deråt gifvit ett ganska fördelaktigt läge, och de i sednare tider gjorda förbättringar göra honom till en af de skönaste parker på hela ön.

En vattenfart till Twickenham eller Hamptoncourt är ett af de mest intagande nöjen Richmond erbjuder.

En Fransmans omdöme öfver Fru Staëls litterära character.

(Utur *Quinzaine littéraire*, seconde semestre.)

Europa och Franska Litteraturen hafva lidit en förlust genom Fru *Staëls* död. Denna fru hade i litterära förhållanden erfarit hvarje omvexling af ett godt och ondt öde, och liksom hon sjelf i alla afseenden öfvergaf den vanliga vägen, så har beröm och tadel, hvad henne angår, öfverskridit alla bekanta gränser. Vi vilje försöka att utveckla orsakerna både till en sådan enthusiasm och ett sådant svärande. Den ifrån all ensidighet fria medlarinnan mellan loftalare och förtalare — Sanningen, förenar slutligen begge öfver den bortgångnas graf.

Det var omöjligt att Fru *Staël*, ifrån sin barndom och allt framgent genom vanda förhållanden ställd mellan Frankrike, Tyskland och Italien, samt af naturen begåfvad med en lågande sinnlighet och en ytterst möjlig inbillningskraft, hade kunnat undgå tre länders på hvarandra följande eller liktidiga inlytanden; länder, hvilka äro så olika i seder, bruk, språk, och följaktligen äfven i litteratur, hvilken endast är det omedelbara uttrycket af de förra. Häraf måste för henne uppkomma en helt egen ställning, som stämplade hvar och ett af hennes verk med originalitetens kännetecken, förvärfvade åt alla

en viss ryktbarhet, åt några en utmärkt aktning. Hon önskade att lemna en tribut åt länder, i hvilka hon erfarit lyckliga ingifvelser, och hon har prisat Frankrike, Italien och Tyskland. Men i det hon inträder ur det ena landet i det andra, är hon alltid uppfylld af idéer eller fördomar, dem hon der mottagit. Ofta blandar och förvirrar sig allt detta i hennes inbillning, och sällan qvathåller hon det egendomliga uttrycket och den sanna koloriten af en bild.

Så måste det äfven vara beskaffadt med hennes litterära grundsatser; här är ingenting bestämt, ingen ting öppet uttryckt. Hon beundrar och berömmar uppriktigt de gamla; men likväl bekänner hon sig offentlig till de nyare läror, som uppenbarligen försvaga vår gamla vördnad för våra mestare och mönster. *Homerus*, *Ossian*, *Corneille* och *Shakespeare* vägas ofta med samma vikt, och ej alltid sanket sig den trolösa väg-kålen till fördel för *Iliadens* eller *Cinnas* författare. Öfver hufvud är hennes Poetik ett kaos, hvart de stridigaste principer och de heterogena elementer händelsevis sammanträffa; men ur skötet af denna djupa natt framgå tid efter annan lysande drag af ett högre förstånd, en ren smak, som förråda en så fin takt och så riktiga åsigtter, att få författare äga dem i en lika grad. Fru *Staëls* stil gifver åt kritiken lika mycken anledning till beröm och tadel; den träffar, skakar, hänförer genom sin värme, sin rörelse och sitt målände uttryck; men stundom är den äfven tröttande för läsaren, som afskrackes genom inblandningen af så många fel i verkliga skönheter. Likväl skall *Delphines* och *Corinnas* författarinna alltid behålla en utmärkt rang i Franska litteraturen, emedan hon förstått att från en längesedan utnött väg öppna sig en ny. Slut e. a. g.

N:o 18 utgives nästa Torsdag.

Stockholm, tryckt hos JOHAN IMNELIUS.